Annus XIII - Vol. XIII 1 Augusti 1921 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

CHIROGRAPHUS

EXHIBENS ET INDULGENTIIS DITANS PRECULAM AD IMPETRANDAM ITALORUM GENTI PACIS ET CONCORDIAE RECONCILIATIONEM.

PREGHIERA

O Dio di bontà e di perdono, col cuore trafitto ci stringiamo intorno ai vostri altari ed imploriamo misericordia.

Dopo gli orrori della guerra, il flagello più grande è quest'odio feroce per cui gli uomini di una stessa famiglia s'inseguono e si uccidono per fazioni di parte. La terra, in cui più ha sorriso la pietà cristiana e che è stata la culla di ogni gentilezza, sta per divenire un campo cruento di lotte civili.

Misericordia, o Signore! Voi, che avete rivelato nella legge nuova il perdono delle offese e l'amore dei nemici, fate che si riabbraccino coloro che non sono nemici ma fratelli; fate che, deposte le armi che sanguinano, tutti possano ripetere nella dolce lingua comune la preghiera che ci avete insegnato: *Padre nostro, che sei ne' cieli,* e che, vedendo il vostro Figlio aprire il cuore e le braccia ai suoi crocifissori, sentano inondarsi l'anima della carità più viva per ripetere con umile confidenza: *Rimetti a noi i nostri debiti, come noi li rimettiamo ai nostri debitori.*

Vergine Immacolata, Regina dei cuori, scendete in mezzo ai vostri figli e fate sentire la vostra voce di Madre: Voi sola potete, con la

vostra intercessione, riconciliarli con Dio e riconciliarli tra loro: Voi sola potete far loro gustare la dolcezza di quella pace, che è preludio della vita eterna, e così sia.

Concediamo a tutti i fedeli, per ogni volta che reciteranno la presente preghiera, l'indulgenza di 300 giorni, e a quelli che l'avranno recitata ogni giorno, la plenaria una volta al mese alle consuete condizioni.

Dal Vaticano, nel giorno del Nostro onomastico, 25 luglio 1921.

BENEDICTUS PP. XV

CONSTITUTIO APOSTOLICA

BEATAE MARIAE VIRGINIS DE MONTESERRATO FLUMINIS IANUARII

PRAELATURA NULLIUS DE RIO BRANCO ABBATIAE BEATAE MARIAE VIRGINIS DE MONTESERRATO FLUMINIS IANUARII AGGREGATUR.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Romani Pontifices praedecessores Nostri precibus a Sancti Benedicti Ordine sibi delatis benignas semper porrexerunt aures, cum pro certo haberent monachorum Benedictinorum optata et Ecclesiae gloriae et civilis societatis bono profutura.

Cum autem Administrator Apostolicus Congregationis Brasiliensis Ordinis Sancti Benedicti, ab hac Apostolica Sede nuper postulasset ut praelatura *nullius* de Rio Branco tribueretur abbatiae Beatae Mariae Virginis de Monteserrato in civitate Fluminis Ianuarii, ita ut Abbas pro tempore eiusdem abbatiae administrationem memoratae praelaturae susciperet, quin ad ibidem residendum obstringeretur, ea tamen lege ut per Vicarium aliosque idoneos religiosos viros illius loci regimen et curam animarum assumeret, Nos, praedecessorum Nostrorum vestigiis

inhaerentes, rebus omnibus mature perpensis et attento favorabili voto Apostolici Nuntii in Brasiliana ditione ac Abbatis Primatis Ordinis Sancti Benedicti, oblatis precibus annuendum censuimus.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, praelaturam, seu territorium *nullius* de Rio Branco nuncupatum, cum omnibus et singulis ibi exsistentibus et commorantibus, abbatiae Beatae Mariae Virginis de Monteserrato Fluminis Ianuarii aggregamus et addicimus.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet, quorum interest vel sua interesse praesumant, auditi non fuerint, ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu, notari, impugnari vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari debere; et si secus super his, a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Hisce itaque ut supra constitutis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Henricum Gasparri, Archiepiscopum titularem Sebastensem, in Brasiliana Republica Apostolicum Nuntium, eique tribuimus necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere eidem imposito infra sex menses, a data praesentium Litterarum computandos, ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi authenticum exemplar peractae exsecutionis.

Non obstantibus regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, adhibeatur, in iudicio et extra illud, eadem prorsus fides, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si originaliter forent exhibitae vel ostensae.

Nemini ergo liceat quae hisce Litteris Nostris aggregationis, decreti, commissionis, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae statuta sunt infringere vel eis ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare

praesumpserit indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo primo, die decima tertia mensis maii, Pontificatus Nostri anno septimo.

✠ C. Card. DE LAI, Episc. Sabinen.
S. Congreg. Consistorialis Secretarius.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XXIII. n. 31.

LITTERAE APOSTOLICAE

1

OPERA APOSTOLICA A IESU CHRISTO OPERARIO, GENEVAE INSTITUTA, ERIGITUR IN PERPETUUM IN PRIMARIAM SIVE CENTRALEM, CUM FACULTATE AGGREGANDI EIUSDEM NOMINIS SOCIETATES UBIQUE TERRARUM.

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Romanorum Pontificum decessorum Nostrorum usu institutoque receptum est ut piae societates ad pietatis et caritatis opera exercenda institutae, quo propositum sibi finem uberius consequi valeant, singularibus decorentur honoribus et privilegiis opportunis muniantur. Iam vero perspectum Nobis est frugiferas has inter societates merito accensendam esse illam a dilecto filio Iulio Schuh, presbytero parocho, fundatam in curiali aede ad Sanctae Clotildis, Genevensis urbis, sub titulo « Operae apostolicae a Iesu Christo Operario ». Hoc pium opus, anno MCMXVI, probante Ordinario, conditum est pro salute et sanctificatione operariorum curanda et provehenda potissimum per merita et exempla absconditae vitae D. N. Iesu Christi in oppido Nazareth. Nosque, quibus nihil antiquius est, quam ut opificum, qui manuum labore victum sibi comparant, etiam spiritualibus necessitatibus consultum sit, operis eiusdem coeptis favendum ultro existimavimus. Idcirco non sine laetitia comperimus apostolicam ipsam Ope-

ram, a pluribus Episcopis amplissimis verbis laudatam, brevi in universam Europam sese effudisse et longinquas quoque Americae regiones pervasisse; cumque in praesens Moderator dictae Operae enixis Nos precibus flagitaverit, ut ipsam ad Primariae gradum evehere dignemur, Nos votis his annuendum libenti quidem animo censuimus. Quare, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi praepositis pro Tridentini Concilii decretis interpretandis, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, Operam apostolicam a Iesu Christo Operario, canonice institutam in ecclesia paroeciali ad Sanctae Clotildis in urbe Genevensi, in Primariam sive Centralem cum consuetis privilegiis, perpetuum in modum, erigimus atque instituimus. Operae autem enunciatae, sic in Primariam sive Centralem, per Nos erectae Moderatori atque officialibus hodiernis ac futuris, Apostolica pariter auctoritate, largimur ut ipsi, servata forma constitutionis rec. mem. Clementis Pp. VIII Nostri praedecessoris, aliisque Apostolicis ordinationibus desuper editis, alia eiusdem nominis atque instituti opera ubique terrarum, tam erecta quam erigenda, sibi aggregare possint et cum illis communicare valeant indulgentias et spirituales gratias omnes et singulas, eidem apostolicae Operae ab hac Sede concessas, quae tamen cum aliis communicari queant.

Decernentes praesentes Literas firmas, validas et efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, eidemque Operae apostolicae, sic in Primariam seu Centralem per Nos erectae, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, ceterisque omnibus, licet speciali atque individuali mentione ac derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque. Volumus autem ut praesentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VIII aprilis MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

ERIGITUR NOVA PRAEFECTURA APOSTOLICA « DE TIERRADENTRO », IN COLUMBIA, PARTE TERRITORII DISTRACTA EX ARCHIDIOECESI POPAYANENSI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Cum in archidioecesi Popayanensi, Reipublicae Columbianae in America meridionali, pars vulgo *Tierradentro* nuncupata ac sodalibus Congregationis Missionis ad populos indigenas spirituali ope destitutos excolendos commissa, peculiari indigeat itemque sollicita cura, ut suscepti iam fructus augeantur feliciter, opportunum visum est consilium eandem praedictae archidioecesis partem in distinctam missionem erigere. Quare, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infrascripta sunt statuenda existimavimus. Nimirum Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, ab archidioecesi Popayanensi territorium de *Tierradentro* nuncupatum separamus sive distrahimus; atque in eo independentem erigimus Apostolicam Praefecturam, quam *de Tierradentro* appellari volumus, quamque sodalibus Congregationis Missionis commissam permanere edicimus. Novae autem Praefecturae confinia haec sunto: ducendo initium a confluvio fluminis *Paez* cum *Rio Negro de Narvaez* (apud 2°44′ latitudinis borealis et 1°28′ longitudinis occidentalis a meridiano de Bogotà) limes cursum huius fluminis sequatur, usque eo ubi septentrionalis pars incipit montium quibus nomen *Cordillera Central:* hinc, per hanc lineam montium, limes ad austrum dirigatur, usque ad punctum ubi Cordillera Centralis dirimitur ab ea quae orientem versus procedit; inde confinia sectentur montium seriem qui divortium aquarum constituunt inter affluentes fluminis de Plata et affluentes fluminis Paez (2° 3′ latitudinis borealis et 3° longitudinis occidentalis) atque per hanc montium catenam limes procedat usque ad scaturigines torrentis *Quebrada de Buenos aires;* inde per cursum eiusdem torrentis procedat usque ad eius confluvium in flumen Paez exindeque cursum huius fluminis descendat usque ad eius ostium in Rio Negro de Narvaez, unde initium est ductum.

Haec praecipimus et statuimus, decernentes praesentes Literas firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos per-

tinent, sive pertinere poterunt, nunc et pro tempore amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII maii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

ECCLESIA SANCTI DOMINICI, VULGO « MAGGIORE », NEAPOLI EXSTANS, TITULO ET HONORIBUS BASILICAE MINORIS COHONESTATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Vetustissima ecclesia cum adnexo coenobio Ordinis Praedicatorum Neapoli erecta in honorem sancti Patriarchae Dominici Confessoris, a decessore nostro Alexandro Pp. IV primum consecrata, molis amplitudine praestans simulque egregiis artis operibus et Regum nobiliumque familiarum mausolaeis decora, iure meritoque inter sacras aedes ad Ordinem Praedicatorum pertinentes excellit. Frequens eiusdem Ordinis familia, tum chorali officio, tum Missa conventuali, tum sacris ritibus et pompis in eodem templo divini cultus decori piissime consulit. Insignes ibidem relliquiae antiqua populi christiani religione asservantur; duo praesertim corpora, alterum sancti Tarcisii Martyris Christi sive Ssmae Eucharistiae, alterum beati Raymundi a Capua Confessoris, nec non brachium divi Thomae Aquinatis Confessoris et Ecclesiae Doctoris, qui plures per annos continenti in coenobio et in cella, dein in sacellum conversa, commoratus est, suisque confratribus pretiosa suae doctrinae et sanctimoniae pignora reliquit, ipsumque Ssmum Crucifixum, qui eum prodigiose alloquutus est. Hisce perpensis, cum dilecti filii Dominicus Ruggiero, religiosae provinciae Neapolitanae Praepositus, et Pius Ciuti, coenobiticae familiae Prior, suorum quoque sodalium ferventia vota depromentes, ad perennandam etiam memoriam septimi centenarii a beato transitu sancti Patriarchae fundatoris Ordinis Praedicatorum atque enunciatae ecclesiae titularis, Nos suppliciter deprecati sint ut praefatam sacram aedem titulo ac dignitate Basilicae minoris cohonestare dignaremur, hasque preces cumulet et ornet tum Archie-

piscopi Neapolitani, tum Procuratoris generalis Ordinis Praedicatorum gravissimum suffragium, votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quam ob rem, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, ecclesiam Sancti Dominici, vulgo « San Domenico Maggiore » nuncupatam, in civitate Neapolitana erectam, ad titulum et dignitatem Basilicae minoris evehimus, cum omnibus et singulis honorificentiis et privilegiis quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Haec concedimus, decernentes praesentes Literas Nostras firmas, validas et efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV maii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

VICARIATUS APOSTOLICUS SAHARENSIS IN DUPLICEM VICARIATUM DE BAMAKO ET DE OUAGHADOUGOU, UTERQUE IN SUDAN GALLICO, DIVIDITUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Ex officio supremi Apostolatus, quo divinitus in terris fungimur, in omnes catholici orbis regiones oculos mentis Nostrae convertimus et quae christiano nomini provehendo aeternaeque fidelium saluti procurandae conducant, sollicito quidem studio decernere satagimus. Iamvero cum dilectus filius Leo Livinhac, Superior generalis Societatis Missionariorum Africae, quibus spiritualis cura Vicariatus Apostolici Saharensis commissa est, instanter Nos flagitaverit, ut idem Vicariatus, magnitudine amplissimus et ob locorum distantias imperviasque semitas nimis difficilis, in duplicem missionem divideretur, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis mature perpensis, ut, aucto pastorum numero, gregis dominici securitate satius

consultum sit, praelaudati Superioris generalis vota benigne excipienda existimavimus. Quae cum ita sint, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, Vicariatum Saharensem in duas distinctas regiones dividentes, per lineam quae incipiendo a septentrionali parte a meridiano quinto ad occidentem Lutetiae Parisiorum, prosequitur usque ad lacus, qui ad meridiem fluminis *Niger* et civitatis *Tombouctou* sunt, et ab hoc loco, a limite administrativo civili *Bandiagara, Dedougou* et *Bobodioulasso*, decernimus ut territorium ad occidentem praedictae lineae constituat novum Vicariatum Apostolicum « de Bamako in Sudan Gallico » appellandum, territorium vero ad orientem ipsius lineae constituat alium novum Vicariatum Apostolicum « de Ouaghadougou in Sudan Gallico » nominandum, inclusis tamen in hoc secundo Vicariatu territoriis trium provinciarum civilis administrationis de Bandiagara, Dedougou et Bobodioulasso. Utrumque autem Vicariatum curis committimus Instituti Missionariorum Africae.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare et permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant vel spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse et definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die II iulii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLA

AD R. P. BEDAM JARRETT, O. P., PRAEPOSITUM ANGLIAE PROVINCIAE, DE NOVO SODALIUM ORDINIS ET STUDIORUM DOMICILIO OXONIAE PROPEDIEM EXCITANDO GRATULATUR

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Aedificandi novi Oxoniensis monasterii, quod in veteris memoriam spemque fructuum dudum cogitas, iam te prope esse in limine non mediocri cum laetitia accepimus. Ad Angliae enim populos praecipua quadam caritate ac desiderio respicimus et ea est dominicana familia, quae ad conciliandos catholicae veritati animos possit plurimum simul exemplo

disciplinae sanctae, simul studio divinae gloriae. Amplissimaeque utilitatis facis spem spectando in nova domo non perfectionem solum religiosae vitae, qua dominicani sodales *Christi bonus odor sint*, sed etiam eorum operam agitationemque proximis fructuosiorem excolendis vulgandisque humanis divinisque doctrinis. Hoc proposito consilium iniisti addendi monasterio scholas, in quibus cum domesticis tum externis auditoribus tradantur, principio quidem, philosophia ac theologia, Aquinate, ut sollemne vobis est, duce; tum dein, cum facultas tulerit, ea varietas et copia disciplinarum, quibus parva initia in magnam efflorescant studiorum universitatem.

Quid postulent tempora, quid a religiosis viris, nunc maxime, Ecclesia desideret, optime nosti. Et est cur confidamus, te auspice, vetus illud pietatis doctrinaeque domicilium, quod Oxoniae flebilium casuum vis iamdiu sustulit, esse brevi ad vitam revocandum et ad decus pristinum, magno cum emolumento Ecclesiae ac civitatis. Bonum interim omen vel ex hoc sumere licet quod, ut nuntiatum est, novae domus excitandae initium incidet die XV proximi augusti; quae dies, sacra Virgini in caelum assumptae, septem abhinc saecula, dominicanis sodalibus initium fuit Oxoniensis commorationis.

Nos, ut par erat, et gratulati tibi iam animo sumus operis consilium, cum illud significatum primum Nobis est, et hisce nunc litteris iterum vehementiusque gratulamur opus idem iam prope effectum reddendum, probantibus, imo etiam hortantibus civibus ex omni ordine iisque liberalitate praeeuntibus non exigua. Libet his omnibus testari benevolentiam Nostram, laudes impertiri, auctores esse ut coepta optima omni studio prosequantur. Et ut coepta eadem felicem ad exitum deducantur, tibi, dilecte fili, viris illis quos supra memoravimus, religiosis sodalibus tuis iisque omnibus qui operi auspicando intererunt, caelestium conciliatricem munerum, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die X iunii MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

CIRCA PROPONENDOS AD EPISCOPALE MINISTERIUM IN MEXICANA REPUBLICA

Quo expeditiori utiliorique Ecclesiarum vacantium provisioni consuleretur, Mexicanae Reipublicae Ordinarii nuper ab Apostolica Sede petierunt, ut, quae de eligendis Episcopis in Canadensi dominio et Terrae Novae insulis statuta sunt, ad ipsorum quoque Ecclesiam extenderentur. Quorum vota benigne excipiens SSmus Dñus Noster Benedictus PP. XV, hoc consistoriali decreto quae sequuntur, hac super re, praescribit.

1. Pro proponendis sacerdotibus ad episcopale ministerium idoneis ac dignis, conventus Episcoporum fiet singulis trienniis aut saltem singulis quinquenniis, tempore infra assignato.

2. Conventus erunt provinciales, hoc est, omnes et singuli Ordinarii dioecesium uniuscuiusque provinciae convenient simul, nisi forte pro aliquibus provinciis paucas dioeceses complectentibus duas provincias simul convenire decernatur: quod quidem iidem Episcopi proponere poterunt.

3. Vicarii vero Apostolici, si tempus et negotia permiserint, conventibus Episcoporum provinciae suae interesse curabunt, iisdem cum iuribus ac ceteri.

4. *Quolibet triennio* aut *quinquennio*, ut supra dictum est, sub initium Quadragesimae, incipiendo ab anno 1922, omnes et singuli Episcopi Metropolitano suo vel seniori Archiepiscopo (si duae ecclesiasticae provinciae simul conveniant) sacerdotum nomina indicabunt, quos dignos episcopali ministerio existimabunt. Nil autem vetat quominus, hos inter, alterius etiam dioecesis vel provinciae sacerdotes proponantur; *sub gravi* tamen exigitur, ut, qui proponitur, personaliter et ex diuturna conversatione a proponente cognoscatur.

5. Una cum nomine, aetatem quoque designabunt candidati, eius originis et actualis commorationis locum, et officium quo principaliter fungitur.

6. Antequam determinent quos proponant, tam Archiepiscopi quam Episcopi poterunt a viris ecclesiasticis prudentibus necessarias notitias inquirere, ita tamen ut finis huius inquisitionis omnino lateat. Notitias vero quas receperint nemini patefacient, nisi forte in Episcoporum conventu, de quo inferius.

7. Nomina quae Episcopi iuxta art. 4um proponent, nemini prorsus aperiant, nisi Metropolitano suo vel seniori Archiepiscopo.

8. Metropolitanus vel senior Archiepiscopus habitis a ceteris Praesulibus candidatorum nominibus sua adiiciat: omnium indicem ordine alphabetico conficiat, et, reticitis proponentibus, hanc notulam transmittat singulis suis Suffraganeis sive Antistitibus, ut hi opportunas investigationes peragere valeant de qualitatibus eorum quos personaliter et certa scientia non cognoscant.

9. Investigationes huiusmodi, earumque causa, maxima secreti cautela peragendae erunt, ut supra, num. 6, dictum est. Quod si Episcopus vereatur rem palam evasuram, ab ulterioribus inquisitionibus abstineat.

10. Post Pascha, die et loco a Metropolitano vel a seniore Archiepiscopo determinandis, quae coincidere poterunt etiam cum loco et diebus assignatis pro ordinariis conferentiis episcopalibus, omnes Episcopi convenient ad seligendos eos qui S. Sedi pro episcopali ministerio proponi debeant. Convenient autem absque ulla solemnitate, quasi ad familiarem congressum, ut attentio quaelibet, praesertim diariorum et ephemeridum, et omne curiositatis studium vitentur.

11. In conventu, invocato divino auxilio, praestandum erit a singulis, Archiepiscopo non excepto, tactis SS. Evangeliis, iusiurandum de secreto servando, ut sacratius fiat vinculum quo omnes adstringuntur: post hoc regulae ad electionem faciendam legendae erunt.

12. Deinde unus ex Episcopis praesentibus in secretarium eligetur.

13. His peractis, ad disceptationem Praesules venient, ut, inter tot exhibitos, digniores et aptiores seligant. Id tamen veluti Christo praesente fiet et sub Eius obtutu, omni humana consideratione postposita, cum discretione et caritate, supremo Ecclesiae bono divinaque gloria et animarum salute unice ob oculos habitis.

14. Candidati maturae, sed non nimium provectae aetatis esse debent; prudentia praediti in agendis, quae sit ex ministeriorum exercitio comprobata; sanissima et non communi doctrina exornati, quae cum debita erga Apostolicam Sedem devotione coniungatur; maxime vero sint honestate

vitae et pietate insignes. Attendendum insuper erit ad capacitatem candidati quoad temporalem bonorum administrationem, ad conditionem eius familiarem, necnon ad eius indolem et valetudinem. Uno verbo, videndum utrum omnibus iis qualitatibus polleat, quae in optimo pastore requiruntur, ut cum fructu et aedificatione populum Dei regere queat.

15. Discussione peracta, fiet hac ratione scrutinium:

a) Qui omnium Episcoporum sententia, quavis demum de causa, visi fuerint in disceptatione ex numero proponendorum expungendi, ii in suffragium non vocabuntur; de ceteris, ***etiam probatissimis,*** suffragium feretur.

b) Candidati singuli ordine alphabetico ad suffragium proponentur: suffragia secreta erunt.

c) Episcopi omnes, Metropolitano non excepto, pro singulis candidatis tribus utentur taxillis seu calculis, albo scilicet, nigro, tertioque alterius cuiuscumque coloris: primum ad approbandum, alterum ad reprobandum, tertium ad abstensionem indicandam.

d) Singuli Antistites, praeeunte Archiepiscopo, in urna ad hunc finem disposita taxillum deponent, quo dignum, ***coram Deo et graviter onerata conscientia,*** sacerdotem aestimabunt qui in suffragium vocatur: reliquos taxillos binos in urna alia, pariter secreto, deponent.

e) Suffragiis expletis, Archiepiscopus, adstante Episcopo secretario, taxillos et eorum speciem coram omnibus numerabit, scriptoque adnotabit.

16. Scrutinio de omnibus peracto, liberum erit Episcopis, si id ipsis placeat, aut aliquis eorum postulet, ut inter approbatos plenis aut paribus suffragiis novo scrutinio designetur quinam sit praeferendus. Ad hunc finem singuli suffragatores nomen praeferendi in schedula adnotabunt, eamque in urna deponent: schedularum autem examen fiet, ut supra num. 15, litt. *e*, decernitur.

17. Quamvis vero Summus Pontifex sibi reservet, dioecesi vel archidioecesi aliqua vacante, per Delegatum Apostolicum, aliove modo, opportuna consilia ab Episcopis vel Archiepiscopis requirere, ut personam eligat quae inter approbatas magis idonea videatur dioecesi illi regendae; nihilominus fas erit Episcopis in eodem conventu indicare, generali saltem ratione, cuinam dioecesi hunc aliumve candidatum magis idoneum censeant; ex. gr. utrum exiguae, ordinatae ac tranquillae dioecesi, an maioris vel difficilioris momenti, vel in qua plura sint ordinanda aut creanda; utrum dioecesi mitioris aëris et facilis commeatus, et alia huiusmodi.

18. Episcopus a secretis, discussione durante, diligenter adnotabit quae de singulis candidatis a singulis suffragatoribus exponentur, quaenam discussionis fuerit conclusio; quinam tum in primo scrutinio

tum in secundo (si fiat) fuerit exitus, et quidnam specialius iuxta art. 17 fuerit dictum.

19. Antistites a conventu ne discedant, antequam ab Episcopo secretario lecta fuerit relatio ab eodem confecta circa nomina proposita, candidatorum qualitates et obtenta suffragia, eamque probaverint.

20. Actorum exemplar ab Archiepiscopo, a Praesule a secretis et a ceteris Episcopis praesentibus subsignatum, quam tutissime ad Sacram hanc Congregationem per Delegatum Apostolicum mittetur. Acta vero ipsa penes Archiepiscopum in archivo secretissimo S. Officii servabuntur, destruenda tamen post annum, vel etiam prius, si periculum violationis secreti immineat.

21. Denique, fas semper erit Episcopis, tum occasione propositionis candidati tum vacationis alicuius sedis, praesertim maioris momenti, litteras Sacrae huic Congregationi vel ipsi SSmo Domino conscribere, quibus mentem suam circa personarum qualitates sive absolute, sive relate ad provisionem dictae sedis, patefaciant.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 30 aprilis 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

II

INSULENSIS et ATREBATENSIS

DE COMMUTATIONE PARTICULAE TERRITORII IN CONFINIIS DIOECESUM

DECRETUM

Postulantibus Episcopis Insulensi et Atrebatensi ut respectivis dioecesibus perpetuo aggregaretur quaedam territorii particula, quam inde ab anno 1809 parochus *de Fromelles,* modo Insulensis dioecesis, et parochus *de Fleurbaix,* Atrebatensis dioecesis, sibi invicem commutarunt in eaque usque ad praesens, consentientibus Ordinariis, curam animarum exercuerunt; Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV oblatis precibus annuendum esse censuit. Quamobrem de Apostolicae potestatis plenitudine ac suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant, consensu, per praesens Consistoriale decretum statuit ut memorata territorii particula ita iam distracta cuique dioecesi Insulensi et Atrebatensi respective unita atque aggregata in perpetuum maneat. Atque ad haec exsecutioni mandanda deputavit R. P. D. Raphaë-

lem Quilliet, Episcopum Insulensem, eidem tribuens necessarias et opportunas facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum; facto eidem onere intra tres menses a data praesentium computandos, ad hanc S. C. mittendi authenticum exemplar exsecutionis peractae; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Concistorialis, die 8 iulii 1921.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

III

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, decretis S. Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas pastore providit, nimirum:

28 iunii 1921. — Cathedrali Ecclesiae Alexandrinae in Ontario praefecit R. P. D. Felicem Couturier, hactenus Episcopum titularem Myriophytensem.

8 iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Bullensi, R. D. Iulium Girard, Vicarium Apostolicum Deltae Nili.

— Titulari episcopali Ecclesiae Uticensi, R. D. Aemilium Fernandum Sauvant, Vicarium Apostolicum de Bamako in Sudan Gallico.

— Titulari episcopali Ecclesiae Sitifensi, R. D. Ioannem Thevenoud, Vicarium Apostolicum de Ouaghadougou in Sudan Gallico.

18 iulii. — Cathedrali Ecclesiae Almeriensi, R. P. Bernardum Martinez Noval, Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, Magistrum in sacra theologia.

22 iulii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Sardicensi, R. D. Ernestum Filippi, deputatum in Delegatum Apostolicum in Republica Mexicana.

— Titulari episcopali Ecclesiae Caesareensi, R. D. Antonium Micozzi, deputatum in suffraganeum Emi ac Revmi P. D. Caietani S. R. E. Card. De Lai, Episcopi Sabinensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Hieropolitanae, R. D. Celsum Costantini, Administratorem Apostolicum civitatis *Fiume* et suburbiorum.

IV

DEPUTATIO IN AUXILIAREM

Item Ssmus Dñus Noster Benedictus Pp. XV, decreto S. C. Consistorialis diei 22 iunii 1921, deputavit in *Auxiliarem* R. P. D. Crescentis Errázuriz y Valdivieso, Archiepiscopi Sancti Iacobi de Chile, R. P. D. Raphaëlem Edwards Salas, Episcopum titularem Dodonensem et Vicarium generalem castrensem Reipublicae Chilenae.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

Decretis Sacrae Congregationis de Religiosis, Ssmus Dñus Noster Benedictus PP. XV:

8 maii 1921. — Instituti Sororum a Sancto Ioseph nuncupati, cuius domus princeps Augustae Taurinorum sita est, *Constitutiones definitive approbavit.*

17 iulii. — Institutum Sororum vulgo « Missionarie Zelatrici del Sacro Cuore » nuncupatum, cuius domus princeps in Urbe sita est, *laudavit.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

DECRETUM

NOVA APPROBATIONE DEFINITIVE CONFIRMANTUR CONSTITUTIONES CONGREGATIONIS FILIORUM SS. CORDIS IESU PRO AFRICANIS MISSIONIBUS, VERONAE INSTITUTAE.

Cum Institutum opera illustris Praesulis Danielis Comboni olim Veronae pro Africanis Missionibus primum erectum ac postea in religiosam familiam anno 1885 adunatum sub nomine Congregationis Filiorum Ss. Cordis Iesu, uberes protulisset in missionibus sibi commissis salutis fructus atque tum alumnorum numero, tum regulari disciplina

floreat, opportunum visum est eius constitutiones, quamvis iam inde ab anno 1910 definitive adprobatas, ad tramitem Codicis iuris canonici nuper promulgati denuo expendere, ut eae inducerentur modificationes, quae praedicto Codici aptius responderent, atque ad finem praeclari Instituti melius conducerent.

Quapropter in plenaria Congregatione diei 20 decembris 1920 Emi Patres huius Sacri Consilii christiano nomini propagando, praefatis constitutionibus in examen adductis, easdem cum modificationibus in adnexo exemplari exhibitis nova approbatione confirmare definitive censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam Ssmo D. N. Benedicto Div. Prov. PP. XV in audientia diei 21 eiusdem mensis ab infrascripto Sacrae Congregationis Secretario relatam, eadem Sanctitas Sua adprobare ratamque habere dignata est, ac praesens hac super re decretum confici iussit.

Datum Romae ex aedibus S. C. de Propaganda Fide, die 6 ianuarii, in festo Epiphaniae D. N. I. C., anno 1921.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

II

DECRETUM

APPROBANTUR DEFINITIVE CONSTITUTIONES SOCIETATIS MISSIONARIORUM AFRICAE AD NORMAM CODICIS REVISAE.

Cum Societas missionariorum Africae ab Emo Cardinali Carolo Martiali Lavigerie ad fidem in Africa propagandam anno 1868 primitus fundata uberes protulisset salutis fructus, iam inde ab anno 1908 per decretum Sacrae huius Congregationis definitive suas constitutiones approbatas habuit.

Postremis autem annis actuosa eiusdem Instituti opera adeo impense in missionibus per Africam provehendis incubuit, ut novis erga Ecclesiam meritis fulserit. Ut igitur praedictae constitutiones, ad missionarios efformandos atque in bono continendos sapientissime excogitatae, ad Codicis iuris canonici nuper promulgati praescripta adamussim responderent, opportunum visum est nonnullas modificationes inducere, ut in aliis etiam Institutis passim factum est.

Quapropter in plenario horum Emorum Patrum conventu die 4 vertentis aprilis habito, res in examen adducta fuit, iidemque EE. PP. dictas constitutiones, cum modificationibus in adnexo exemplari exhibitis, nova ac definitiva approbatione confirmandas censuerunt.

Quam Emorum Patrum sententiam Ssmo D. N. Benedicto Div. Prov. PP. XV ab infrascripto eiusdem S. Congregationis Secretario in audientia diei 11 eiusdem mensis relatam, Sanctitas Sua benigne approbare dignata est ac praesens ea super re decretum confici atque expediri iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 21 aprilis 1921.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

III

DECRETUM

INSTITUTUM A BETHLEHEM NUNCUPATUM PROPE « IMMENSEE », DIOECESIS CURIENSIS, IN SEMINARIUM HELVETICUM PRO EXTERIS MISSIONIBUS ERIGITUR.

Ut ad fidem per orbem latius propagandam etiam ex nobilissima Helvetiorum gente idonei missionarii mitti possint, opportunum visum est Institutum quod a Bethlehem nuncupatur in loco vulgo *Immensee*, dioecesis Curiae Rhaetorum exsistens, quod iam pluribus abhinc annis alumnis atque disciplina floret, in Seminarium Helveticum pro exteris missionibus erigere sub iurisdictione huius Sacrae Congregationis christiano nomini et fidei propagandae.

Quo quidem super consilio, cui Episcopi Curiensis aliorumque in Helvetia Antistitum sententia enixe favet, ab infrascripto Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Praefecto, facta relatione Sanctissimo Domino Nostro divina Providentia Papae Benedicto XV, in audientia diei 19 huius mensis, Sanctitas Sua rem magnopere adprobavit, praedictamque erectionem ratam habuit et confirmavit, atque praesens ea super re decretum edi iussit, una statuens ut praedictum Seminarium peculiari statuto ac legibus ab hac S. C. adprobandis, in futurum regatur.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 30 maii 1921.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

IV

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

1 iunii 1921. — *Vicarius Apostolicus de Kuang-tong Occidentali et Hainan*, R. D. Augustus Gauthier, e Societate Parisiensi pro Exteris Missionibus.

28 iunii. — *Vicarius Apostolicus Deltae Nili*, R. D. Iulius Girard, e Societate Lugdunensi Missionum ad Afros.

5 iulii. — *Vicarius Apostolicus de Bamako in Sudan Gallico*, R. D. Aemilius Fernandus Sauvant, ex Instituto Missionariorum Africae.

— *Vicarius Apostolicus de Ouaghadougou in Sudan Gallico*, R. D. Ioannes Thevenoud, ex eodem Instituto Missionariorum Africae.

10 iulii. — *Episcopus Coadiutor cum iure futurae successionis Archiepiscopi Calcuttensis in Indiis Orientalibus*, R. D. Ferdinandus Perier, e Societate Iesu.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

PICTAVIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI ANDREAE HUBERTI FOURNET, FUNDATORIS CONGREGATIONIS FILIARUM CRUCIS, VULGO SORORUM S. ANDREAE.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Vixdum venerabilis Dei Servus Andreas Hubertus Fournet, operum non minus quam dierum plenus, anno millesimo octingentesimo trigesimo quarto, qui suae aetatis secundus supra octogesimum annus erat, a mortali hac statione recessit, quotquot praefatum pernoverant Dei

Famulum sanctaeque eiusdem conversationis exstiterant testes, omnes heroicarum ab eo exercitarum virtutum perinsignes facti sunt praecones, ipsomet praeeunte Pictaviensis ecclesiae pastore. Nihilominus, cum, iam plenum abhinc decennium, eisdem super virtutibus inita fuit disceptatio, multis variisque eadem obnoxia facta est animadversionibus, quae exinde potissimum ducebantur, quod non solum e superiore vitae Servi Dei parte, quae priores triginta complectitur annos, aliquid adiumenti capere nequiret necessaria de virtutum heroicitate apparanda et accuranda probatio, verum et neque ad hoc satis fructuosum illud adinveniretur, quod quinquaginta circiter annorum, ad obitum usque, proxime subsecutum est reliquum vitae spatium, utpote quod aeque et ipsum neque defectibus vacuum maculisque omnino expers. Quae quidem semel oppositae quum urgerentur animadversiones grave in discrimen causam adducere sunt minitatae, donec ex angustiis, quibus versabatur, eam eripere, industri experrectaque sui Patroni opera, pro viribus connisi sunt actores; quodque acri adsiduoque studio proposuerant sibi, prospero assecuti sunt successu, ad quaedam capita scite apteque redigendo et colligando quaecumque illuc usque obiecta ex adverso fuerant; ista siquidem numero multa, genere et gravitate disparia arduam sane planeque incommodam propositam reddiderant quaestionem.

In primis namque, singulae, per ista continentia capita, ex ordine resumuntur difficultates; mox facta, unde obiiciendi prompta fuerat materies, naviter studioseque investigantur et perpenduntur, una cum peculiaribus suis adiunctis, prout reapse acciderunt; quemadmodum scilicet sacramenti religione obstricti maximique momenti oculari scientia persaepe instructi enarrarunt et descripserunt testes. Ita, positis prius certoque firmatis quae in facto consistunt, quonam in censu ipsa habenda essent facta, seu quanti existimanda essent quae, dum vixit, egit operatusque fuit venerabilis Dei Famulus, id probe addiscere iustaque lance pensitare ex eis necesse fuit, quae iuris sunt, quaeque interdum nonnisi sanae critices recteque disserendi praecepta exstiterunt, ut plurimum autem, principia et doctrinae, quorum ope de bonitate aut malitia actus, nec non de virtutum heroicitate deque diverso heroicitatis gradu discernere licuit atque diiudicare. Hanc complanatam satis simulque certam atque tutam ingressi emensique quum fuerint viam, quo constituerant sibi, eo advenisse dicendi sunt actores; quae namque sive in facto sive in iure, iuste copioseque prolata fuerunt in iudicio, eiusmodi profecto sunt aperteque se probant, quibus vir prudens aequusque rerum aestimator assentiri ferme cogitur eisque subscribere.

Constitit sane, si quid in priore aetatis suae periodo, quoad honestae vitae commoda, domesticae supellectilis instructum aliaque generis eiusdem, sibi indulgere visus fuerit venerabilis Andreas, hoc omne plene cumulateque redemisse illum atque expiasse vivendi agendique suimet ratione, quam iugiter costanterque eum postea servasse liquet in altero, quod successit, vitae stadio, potiori quidem atque diuturniori, quum dimidium aequaverit saeculum. Illuc procul dubio illae spectarunt, maxime erga seipsum, austeritates, quibus, post suipsius, uti vocant, ad Deum conversionem, nimis deditus venerabilis Dei Famulus adparuit; eisque quin eximiarum virtutum, quibus ornatus ille fuit, apparatus, quemdam veluti per excessum, nonnihil detrimenti acciperet, inde potius maiorem ipse nactus est firmitatem atque pulchritudinem; quandoquidem ita se gerens venerabilis Andreas, eo maius generosae virtutis sibi adeptus fuit meritum, quo ad semetipsum trahere sibique accommodare fuit sollicitus hoc tam sapiens tamque providum sancti Gregorii Magni monitum: « Per hoc ergo - *facite dignos fructus poenitentiae* - unius- « cuiusque conscientia convenitur, ut tanto maiora quaerat bonorum « operum lucra per poenitentiam, quanto graviora sibi intulit damna per « culpam » (*Homil. 20 in Evangel.*).

Neque ex eo quod universa, qua longe lateque patuit, series vitae Servi Dei non aeque renideat sanctitate, ullum sumere fas est, quod contra faciat, argumentum; idque si quis fortasse autumaret, hic profecto, quae proprie vereque sit virtus heroica, quibusque elementis constet et conficiatur, se probe non tenere ostenderet. Nam, si quando de Servis Dei praesertim agitúr in ultima senectute defunctis, insigniter opinione sua falleretur, qui in praedictis Dei Famulis omnia heroica qualitate praedita vellet invenire; obstat enim, quod, una dumtaxat excepta beata Virgine Maria, augusta Dei Genitrice, quot sunt ex Adamo progeniti, nascendo, contrahunt peccatum, quodque, etsi sacro baptismate deletum, stirpes tamen post se relinquit pravas atque distortas, infecto tamquam semine inclusas. Ex quo fit, ut, cum Servorum Dei perquiruntur virtutes, eorum quidem integra pervestiganda erit vita singulaeque explorandae erunt actiones; ast, si de iis praecipue res est, qui grandiori obierint aetate, contentos esse oportet, si virtutum, quae ipsorum Dei Servorum conditioni seu statui consentaneae sunt, heroicus praesto sit solideque demonstretur ascensus, isque maxime nitescat eo potissimum tempore, quod vitae fuit extremum, quin tamen, generali quadam norma, statui ac definiri queat, hoc extremum vitae tempus quot annorum ambitu comprehensum et circumscriptum esse debeat, sicut hanc magni momenti magnique ponderis quaestionem e

proposito expendit, eamque, suam interponens auctoritatem atque diuturnum, quem adquisierat, usum, dirimit absolvitque Benedictus XIV. Cunctis quippe, quae ad rem facere valuissent, in medium allatis, sententiae, quam professus non ita pridem fuerat, firmius adhaerescit, ab eaque se non discedere gravibus hisce declarat verbis: « A proposita « sententia non recedo, quae diuturnam exposcit quidem heroicitatem, « absque ulla tamen temporis definitione: ideoque, ubi casus contingat, « unusquisque in causa suffragaturus, perpenso antecedentis vitae Servi « Dei cursu, videre debebit, an vel diuturni ratione temporis, quo heroice « vixit, vel ratione qualitatis actuum, quos breviori tempore exercuit, « ille inter heroas possit adscribi et inter sanctos in Ecclesia colendos « recenseri » (lib. III, cap. XXXIX, n. 5).

Quae sane omnia ad hanc transferre causam eique congruenter aptare idem profecto fuit atque facilem expeditamque causae ipsius efficere diiudicationem, quemadmodum in altera, quae anno elapso habita est, praeparatoria Congregatione dignosci potuit ita, ut ad ulteriora postmodum progredi licuerit, ad generalem nempe Congregationem, quae, die vigesima prima superioris mensis iunii, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Vincentio Vannutelli, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Andreae Huberti Fournet, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque suffragia ediderunt, quae tamen Sanctissimus Dominus noster intento admodum persecutus quum fuisset animo, supremum iudicium Suum de more prorogandum duxit, praesidium et lumen a Patre luminum, fervidis interea communibusque fusis precibus, enixe exoraturus. Quum autem mentem Suam patefacere statuisset, hodiernam designavit diem Dominicam octavam post Pentecosten; ideoque, sacris Mysteriis devotissime celebratis, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, Sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi*

Dei Andreae Huberti Fournet, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur.

Hoc Decretum publici iuris fieri, et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit sexto idus iulias anno MCMXXI.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DUBIUM

CIRCA MISSAM VOTIVAM SACRATISSIMI CORDIS IESU PRIMA FERIA VI MENSIS

Sacrorum Rituum Congregationi propositum est dubium: « An feria « sexta post Octavam Ascensionis, si iuxta Rubricas fiat Officium et « Missa de ea, et simul occurrat prima feria sexta mensis, celebrari « valeat una Missa Sacratissimi Cordis Iesu, tamquam votiva solemnis, « iis in ecclesiis in quibus mane peraguntur devota exercitia in hono- « rem eiusdem Sacratissimi Cordis Iesu? ».

Et Sacra eadem Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, re sedulo perpensa, ita rescribendum censuit:

« Attentis Rubricis Missalis nuper editi tit. II, n. 3, atque Decretis « S. R. C. 4084 Vallisvidonis diei 29 novembris 1901 et 4093 Romana « diei 26 martii 1902 ad 3, Missa in casu erit dicenda de feria sexta « post Octavam Ascensionis, quae aequiparatur Festo Christi Domini, « cum iisdem tamen privilegiis Missae votivae solemnis, cum cantu vel « lectae, de Sacratissimo Corde Iesu, pro re gravi, iuxta declarationem « seu Decretum S. R. C. 4271 Baionen. diei 8 iunii 1911, ad II ». Atque ita rescripsit ac declaravit.

Die 8 iulii 1921.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

SANCTI ANGELI DE LOMBARDIS

IURIUM

Benedicto Pp. XV feliciter regnante, Pontificatus dominationis suae anno sexto, die 16 iulii 1920, RR. PP. DD. Ioannes Prior, Ponens, *Iulius Grazioli et Franciscus Parrillo, Auditores de Turno, in causa* S. Angeli de Lombardis - Iurium, *inter Archipresbyterum* Victorium Novia, *actorem appellantem, repraesentatum per legitimum procuratorem Thomam Ambrosetti, advocatum, et* Clerum ecclesiae receptitiae *oppidi « Vallata », repraesentatum per legitimum procuratorem Vincentium Sacconi advocatum, interveniente et disceptante in causa Promotore iustitiae huius S. Tribunalis, sequentem tulerunt in gradu appellationis definitivam sententiam.*

In oppido *Vallata* dioecesis S. Angeli de Lombardis exstat ecclesia curata receptitia, quae communem subiit sortem aliarum huius generis ecclesiarum, in Neapolitano Regno usque ad secundam medietatem elapsi saeculi florentium: si quidem, lege gubernii italici diei 15 augusti 1867 omnia bona praefatarum ecclesiarum, reservata unica quota earumdem parochis, compilata fuerunt atque tradita administrationi vulgo dictae *Fondo pel Culto* per legem superioris anni institutae. Ex facta spoliatione, reditus defecerant pro divini cultus expensis, et cum ad eosdem recuperandos recursus parocho pateret penes civilia tribunalia contra praedictam administrationem, tamquam heredem bonorum praefatis ecclesiis subtractorum, hanc viam delegit hodiernus parochus loci *Vallata,* sac. Victorius Novia, atque duplici sententia conformi eadem administratio *del Fondo Culto* damnata fuit ad quotannis rependendam parocho eiusdem ecclesiae summam libell. 1482,75 pro cultus expensis, una cum annua summa lib. 300 pro ecclesiae manutentione, nec non ad eidem parocho reficiendas summas in eadem mensura annuali pro cultu iam expensas a die possessionis beneficii usque ad litis initium, sexdecim videlicet annis: et libell. 2000 pro una tantum vice, titulo factarum expensarum pro sacris utensilibus.

Super summa pro retroacto tempore percepta a parocho Novia, in libell. 27.809,80, lis orta est inter praefatum parochum et clerum receptitium praetendentem partem sibi deberi, sive quia et ipse in cultus expensas pro rata contribuit, sive quia pecunia vindicata, ex bonis sibi a fisco arreptis proveniebat.

Vicarius generalis de Episcopi mandato, studuit rem de bono et aequo componere inter partes, schemate quodam compositionis proposito; at, refragante Archipresbytero, controversia per Episcopi decretum diei 21 iulii 1912 fuit dirempta, cuius vi Clero concessae fuerunt lib. 6000, Episcopo pro cathedratico et taxa Seminarii libell. 1000, et reliqua summa lib. 20.809,80, Archipresbytero adiudicata fuit.

Archipresbyter Ordinarii decreto non acquievit, sed recursum fecit ad S. Sedem, atque, obtenta commissione pontificia, causa delata fuit ad h. S. Ordinem in prima instantia iudicanda. Duo dubia ad rem proposita fuerunt nempe:

1. *An et quae repartitio facienda sit summae lib. 27.809,80 quam Arch. Novia percepit ab Administratione, vulgo* Fondo per il culto.

2. *Quomodo erogari et a quo administrari debeat annua assignatio ab eadem Administratione in posterum solvenda in casu.*

Responderunt iudices rotales primi gradus, prout constat ex decisione relata in Comm. Off. *Acta Ap. Sedis,* vol. XII, p. 94:

Ad I. *Affirmative* quoad primam partem; quoad alteram partem vero: Repartitio fiat ut in decreto Episcopi diei 21 iulii 1912, detractis tamen de parte assignata clero, libellis mille septingentis quinquanginta duabus (L. 1752), Archipresbytero adiudicandis.

Ad II. Standum decreto Episcopi.

Appellante autem Archipresbytero Novia ad alium turnum rotalem, quaestio nobis dirimenda proponitur sub dubio consueto: *An sententia rotalis diei 28 februarii 1919 sit confirmanda vel infirmanda, in casu.*

In Iure. - Ante omnia determinanda est conditio iuridica partium. Iuxta statuta capitularia ecclesiae receptitiae oppidi Vallata, ab Ordinario dioecesis S. Angeli de Lombardis et Bisacien. Revmo D. Antonio Manerba, anno 1749, approbata, Clerus receptitius curam habitualem habet, Archipresbyter autem curam actualem. Ita legitur cap. 2: « Ad esso Arciprete « appartiene la cura delle anime, all'aiuto delle quali sono tenute le altre « Dignità e i Partecipanti: alla cura attuale, però è tenuto detto Arci« prete, e gli altri alla cura abituale ». Unde clerus receptitius, qui curàm habitualem habet, ad normam iuris communis, rector est ecclesiae: ad illum itaque, spectat illius administratio, defensio iurium ipsius,

onus reparandi eamdem, etc. Ait Pignatellus, *Consult. 150,* n. 8, tom. IX: « Quod vero ad regimen et administrationem ecclesiae, Capitulum pariter « fundat suam intentionem in eo quod est rector sive parochus, et sic « regendi et administrandi cura ad ipsum de iure pertinet, ut per « Rotam etc.... quam sequitur Lotterius ». Qui curam actualem tantummodo habet, non est rector ecclesiae, sed, uti tenet Rota, decis. 316, n. 2, par. 4, tom. 2. inter *Recentior.*, est rector curae animarum, vel, ut ait Pichler in tit. *De Off. Vic.*, n. 15, est rector animarum. Iuri communi in casu consonant statuta generalia ecclesiarum receptitiarum ad normam exemplaris a congregatione Episcoporum regni Neapolitani redacta, et iussu regis Ferdinandi I ad omnes Ordinarios eiusdem regni missa anno 1824, prout ex auctore Salzano (*Lezioni di Diritto Canonico,* vol. 2, p. 232 seq.) notatur in sententia appellata. Iuxta eadem statuta partes etiam suas habet Ordinarius in administratione redituum ecclesiae. Sub num. 2 legitur: « Il Clero amministrerà in massa comune e non già divi- « samente le rendite di qualunque natura esse siano per mezzo di un « Partecipante eletto dal Clero istesso, che eserciterà tutte le funzioni di « Procuratore, e ne assumerà il titolo ». Sequuntur aliae dispositiones ad rem nostram spectantes, n. 5: « Se poi vi sarà accidentale accresci- « mento di rendita, anche per causa di porzioni vuote, alla fine dell'anno, « secondo il Reale Rescritto del 19 nov. 1823, il Procuratore ne darà « piena cognizione all'Ordinario, il quale ordinerà una eguale partizione « tra tutti i partecipanti; oppure, richiedendolo il bisogno, disporrà che « tutti o parte degli avanzi, si applichino a beneficio della Chiesa, o « riparazioni di fabbriche, o migliorie dei fondi o sacri arredi, o altro « secondo il bisogno di essa... 8. Al Procuratore sarà permesso di ero- « gare tutte le somme, che bisognano, senz'altra autorizzazione per « soddisfare ai pesi pubblici maturati, o alle porzioni dei partecipanti. « Per le spese poi di Chiesa... come anche per l'introduzione delle liti, « debba esserne autorizzato dal Clero per mezzo di regolare commis- « sione... 9. Ogni introito sarà percepito dal solo Procuratore; chiunque « dei partecipanti introiterà somma qualunque appartenente alla somma « comune, col suo ricevo non sarà liberato il debitore ».

Hisce normis generalibus conformia sunt statuta particularia ecclesiae receptitiae S. Bartholomaei, quibus ordinatur ut quovis anno e gremio cleri receptitii eligantur duo procuratores, unus Capituli, alter ecclesiae, qui ex mandato eiusdem cleri bona respective Capituli et ecclesiae administrare debeant et iura tueri.

Ecclesiae receptitiae bonis fuerunt ditatae quorum reditus massam communem conflabant, et ex iis congrua portio curata praelevari debe-

bat, Archipresbytero tribuenda, nisi aliunde ipse eam haberet, et ex reliqua summa tot portiones faciendae, quot Episcopus sufficientes existimaret pro animarum curae adiumento ac cultus servitio. Expensae cultui necessariae ex eadem massa ut plurimum desumebantur, nisi peculiares essent reditus, qui licet a massa distincti, una tamen cum massa ecclesiae patrimonium constituebant.

Haec vero iura immutata manent etiam post leges eversivas anni 1867, quibus bona ecclesiae et Capituli ad dominium Status devoluta sunt. Civilis enim potestas legem ecclesiasticam abrogare nequit. In facto, utique, evenit mutatio, cum, deficientibus bonis ecclesiae patrimonium constituentibus, administratio Capituli ut plurimum ad bona adventicia restringitur. Numquam tamen cessavit ecclesiastica auctoritas ius Capitulorum vindicare ad illa bona quae fiscus sibi iniuste adscivit, ceu videre est in litteris S. C. Concilii *Ad dirimendas*, et in Instructionibus S. Poenitentiariae *De compositionibus* faciendis ab illis qui proprietatem huiusmodi bonorum a fisco acquisierint. Suppressio ab auctoritate civili decreta, facta videlicet mutavit, non iura.

Vi legis italicae diei 15 augusti 1867 art. 1 suppressa fuerunt: « I « Capitoli delle Chiese Collegiate, le chiese ricettizie, le communie, ecc. « salvo per quelle tra esse che abbiano cura di anime, un solo beneficio « curato, od una quota curata di massa per congrua parrocchiale ». In sequelam vero decretae suppressionis omnia bona a fisco compilata sunt: art. 2. « Tutti i beni di qualunque specie, appartenenti agli anzi- « detti enti morali soppressi, sono devoluti al demanio dello Stato »; eademque, eiusdem eversivae legis dispositione, Administrationi vulgo dictae *Fondo per il Culto*, demandata. Heres igitur talium bonorum facta fuit praedicta civilis administratio, quae, prout in iuribus praefatarum ecclesiarum successit, sic et onera iis inhaerentia hereditavit. Verum, cum onera quae collegio vel communitati incumbebant, simul cum ipsa communitatum suppressione, iuxta legem civilem, cessaverint, nihil pro his dicta civilis administratio refundere statuit, exceptione facta, ad effectum pensionis, pro his, qui tempore legis promulgatae beneficio vel portione legitime erant investiti.

At pro cultus expensis et manutentione ecclesiarum, quae una cum indole receptitia curam animarum adnexam retinebant, etiam civiliter tenetur Administratio « del Fondo Culto », easdem rependere, ex illarum ecclesiarum patrimonio sibi in hereditatem obvento, et iuxta ipsius patrimonii vires. In art. 30 legis 7 iulii 1861 haec ad rem habentur. « Pei « pagamenti dei debiti, degli oneri e di qualsiasi altra passività degli « enti o corpi morali soppressi, il Fondo per il Culto non sarà tenuto

« ad un ammontare maggiore di quello risultante o dalla rendita netta « accertata definitivamente nella presa di possesso, o dal capitale for- « mato dal cento per cinque della rendita medesima ».

Ex iuridica partium conditione, ad normam iuris ecclesiastici, sequitur primo, quod Archipresbyter nonnisi de mandato cleri receptitii actionem intentare potuit contra civilem administrationem, quae « Fondo per il « culto » vulgo audit, ad expensas cultus et reparationis ecclesiae recuperandas. Huiusmodi mandatum generale a clero tacite illi collatum fuit, ut rite concludit sententia appellata, et ad omnes expensas necessarias et ordinarias in lite promovenda sufficiebat: non autem ad *extraordinarias*, ad quas faciendas requirebatur, iuxta Capituli statuta, speciale mandatum. Sequitur, in secundo loco, quod, quidquid ex actione intentata obtinuerit, non sibi sed ecclesiae acquisivit, a cuius rectore, seu a clero receptitio, administrandum erat, interveniente quoque Ordinario in iis, quae ipsi, iuxta statuta, competunt.

Ad factum quod spectat. Imprimis notandum est quod in dubiis concordatis nulla fit quaestio de pecunia a tribunali concessa pro expensis toleratis vel in posterum tolerandis in ecclesia reparanda: de illa igitur nobis non erit agendum.

Quod ad repartitionem spectat summae libellarum 27.809,80 de quo agitur sub primo dubio, ex illa imprimis refundendae sunt Archipresbytero Novia expensae litis in foro civili motae. Ipse contendit se dimidiam partem integrae summae vindicatae, cumulate pro honorariis et expensis in lite promovenda, ex pacto inito advocato civili solvisse, cui nihil solvere deberet si ipsum in lite succumbere contigisset. Haec conventio vero admitti nequit. Huiusmodi conclusionem autem DD. Auditores non fundant in ratione ab appellata sententia allegata, nempe quod obligatio rependendi expensas nullimode, ne indirecte quidem, oriri potest ex emptione litis, utpote reprobata a lege positiva, sive canonica (can. 1615 Cod. I. C.), sive civili, tum moderna (Cod. Civ. It., art. 1458) tum Romana (l. *Sumptus*, ff. *de pactis* et l. *Salarium* ff. *mandati*), quia communior Doctorum opinio, tenet quod, licet pactum non solum *extrinsece*, seu vi legis positivae, sed etiam *intrinsece* turpe sit, ac proin de iure naturae nullum, tamen, si pars contrahens actionem illicitam vel turpem in pactum deductam vere praestiterit, pretium conventum solvendum est: quia, nimirum, ex actione illicita vel turpi completa, oritur novus contractus innominatus « facio ut des » qui a priori conventione pendet, non secundum speciem suam essentialem, sed tantummodo secundum pretii determinationem: quae pretii determinatio

in se non erat invalida nec peccaminosa. Cf. Lehmkuhl, vol. I, n. 1248 sq., ed. 12; Génicot, vol. I, n. 584, ed. 7 et alios ab hisce auctoribus citatos. Defensionis opera ab advocato praestita non erat in se illicita, sed a lege prohibita tantummodo uti pars integra contractus vetiti: opera autem feliciter completa, non iniuste exigere potuit laboris simul ac periculi praemium antea determinatum, licet ad illud repetendum nulla ipsi concessa sit actio civilis. Praeterea dubitari licet num iura quae prohibent quominus patroni litem emant vel de immodica rei litigiosae parte sibi rependenda paciscantur, in peculiaribus causae actualis adiunctis locum habeant: nam agebatur de re quae sua indole aleae plena erat, de actione nimirum contra potentem Administrationem, quae vel sola sui opinione valet parochos a suis iuribus prosequendis deterrere, ita ut, excluso eiusmodi pacto, fere nulla spes parocho remaneret vel partem bonorum suae ecclesiae pertinentium vindicandi.

Unde, si, in facto, Archipresbyter Novia sufficienti mandato Cleri receptitii instructus fuisset ad hoc medium extraordinarium adhibendum, et medietatem pecuniae recuperatae advocato revera se rependisse probasset, haec inter expensas Archipresbytero refundendas procul dubio enumeranda esset.

At Archipresbyter Novia id non probavit. Imprimis de tali pacto inito ex actis non constat. Actor epistolam exhibet advocati, in qua emptio litis in dictis terminis ***proponitur***, sed ex nullo documento constat ipsum Archipresbyterum proposito adhaesisse. Porro, etiamsi exstiterit pactum, nullatenus constat Archipresbyterum pacto stetisse et dimidiam partem pecuniae obtentae advocato reapse solvisse: rogatus enim per decretum D. Ponentis in prima instantia diei 18 iunii anni 1918, ut probationes solutionis tribunali exhiberet, per quinque hebdomadas nullum dedit responsum: edito autem altero decreto Ponentis peremptorio, die 27 iulii 1918, ut dictas probationes intra quindecim dierum spatium afferret, pariter nihil respondit. Reiecta itaque infundata contentione actoris, remanet ut summa ex aequo determinetur pro expensis litis et occasione litis ab ipso toleratis: et DD. Auditores talem summam rite definitam esse censuerunt a Pro-Vicario Episcopi in mensura quartae partis integrae summae de manu Administrationis vulgo « Fondo per il Culto » recuperatae.

Secundo loco rependendae sunt expensae sive ab Archipresbytero sive a clero ab anno 1895 factae pro supellectili ecclesiae et divino cultu. Huiusmodi summae, allegatis omnibus perpensis, in aequa mensura determinatae sunt in schemate Pro-Vicarii Episcopi in decreto ab Ordinario approbato. Neque de aliqua possibili iniuria sibi facta Archi-

presbyter queri potest, ex eo quod infundatae eius computationes reiectae fuerunt, cum, ut ait De Luca, *De tutoribus et curatoribus,* n. 55, « administrator nec debitor nec creditor dici possit ante redditam rei « gestae rationem ». Archipresbyter Novia autem de administratione bonorum ecclesiae ab ipso gesta adaequatam rationem non reddidit, sive Ordinario dioecesis, sive in duplici iudicio causae coram N. S. Tribunali agitatae.

Tertio loco assignandae sunt Ordinario summae pro taxa Seminarii et cathedratico, quas ad mille libellas reductas, ipse acceptavit: siquidem numeratae fuerunt inter expensas divini cultus in sententia tribunalis civilis et ceteroquin Ordinarius ius habet easdem ab ecclesiis suae dioecesis exigendi.

Quaestio dein oritur an clero assignari possit compensatio pro servitio ecclesiae per sexdecim annos praecedentes gratis peracto. - DD. Auditores *affirmative* respondent, quia, solutis omnibus expensis, id quod remanet indolem habet reditus adventicii, de quo est sermo in quinto articulo statutorum, quae supra citata sunt. Assignatio videlicet, iuxta dictum articulum, pendet a prudenti arbitrio Episcopi. Id eo magis in casu dicendum est, quod reapse agitur de partiali restitutione bonorum, quae ad collegium receptitium pertinent (ut patet ex art. 30, Leg. it., 7 iulii 1866 supra citato), quorum pars olim destinata fuit ad servitium a clero praestitum compensandum: in portione, nimirum, cuique ex massa communi proveniente. Certe non obstat factum, quod in sententia iudicis civilis nihil pro servitio a clero praestito assignatum fuit: nam sive parochus actor requirere, et vicissim civilis iudex damnare non poterat administrationem « del Fondo Culto » nisi ad eas tantum expensas reficiendas vel subministrandas, quae cultui ecclesiae erant necessariae. Nulla etenim actio adversus talem administrationem concessa est ad ea bona recuperanda, quae ecclesiae servitium a clero receptitio praestitum directe respiciunt, quum huiusmodi bona in Status dominium translata fuerunt. Exinde nec iudex civilis sententia sua damnare, nec administratio restituere poterat aliquid quod praefatum ecclesiae servitium respiceret; unde immerito ex sententiae civilis tenore et ex rei restitutae indole, ea summa a priori sententia rotali clero abiudicata fuit, quam pro tali ecclesiae servitio Episcopus adiudicavit. Res enim non ad sententiarum civilium tramitem dirimenda est, sed ad iuris generalis normam nec non particularis ecclesiarum receptitiarum. Siquidem qui plus ab aliquo accepit, quod sibi non est debitum, tenetur domino suo restituere: cum nemo possit alterius iactura locupletari. At dominus in casu certe non est administratio civilis « del

Fondo Culto » cuius patrimonium ex bonis ab Ecclesia arreptis constat, et in summis pro cultu erogandis haud eam mensuram superare potest, quae vires hereditatis sibi delatae excedit. Dominus igitur est ipsa ecclesia receptitia, cuius patrimonium lege eversiva fuit compilatum, et ipsi consequenter restituendus est summae excessus, qui, expensis pro cultu solutis, manet, arbitrio Episcopi applicandus ad normam art. 5 exemplaris statuti anno 1824 confecti. Episcopus vero talem summae excessum clero pro praedicto servitio adiudicavit, et cum iure suo sit usus, eius agendi ratio etiam in hac parte probanda est.

Simili modo, pro arbitrio Episcopi, vi articuli quinti citati statuti exemplaris, determinari potest compensatio Archipresbytero tribuenda pro laboribus in beneficium ecclesiae S. Bartholomaei tam feliciter expletis. Iure suo, videlicet, utebatur Ordinarius in decreto 21 iulii 1912, quo, omnibus hinc inde perpensis, summae libellarum 20.809,80 et libellarum 6000 respective Archipresbytero Novia et clero receptitio assignatae fuerunt.

Quoad erogationem et administrationem pecuniae quotannis in posterum ab administratione, vulgo « Fondo per il Culto » solvendae de quo sub dubio secundo agitur, eadem criteria adhiberi debent ac illa quae applicata sunt respectu summae liquidae, quae pro retroacto tempore, vi sententiae civilis, Archipresbytero soluta fuit: eadem enim est indoles pecuniae, ad eumdem scopum destinatae, sive pro tempore praeterito sive pro futuro collata fuerit. Reditus enim adventicius est Ecclesiae receptitiae, qui proinde, ad normam quinti articuli statuti exemplaris superius citati, pro arbitrio Episcopi hoc vel illo modo erogandus est et administrandus. Ideoque, quod ad secundum dubium spectat, censuerunt DD. Auditores decreto Ordinarii esse standum.

Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes decernimus, declaramus et definitive sententiamus, ad propositum dubium respondentes: « *Affirmative,* iuxta modum, ad primam partem: *Negative* ad secundam » seu « sententiam rotalem diei 28 februarii esse confirmandam iuxta modum qui sequitur:

« Ad I: *Affirmative:* quoad primam partem. Quoad alteram vero: repartitionem controversae summae faciendam esse in omnibus ut in decreto Episcopi diei 21 iulii 1912 ».

« Ad II. Standum esse eidem decreto Episcopi »; statuentes praeterea, expensas omnes iudiciales ab actore Archipresbytero Novia esse solvendas.

Quare mandamus Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam ad tramitem tituli XVII Cod. iur. can., et adversus reluctantes procedant ad normam ss. canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, Conc. Trid. et can. 1924 Cod. I. C., iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis esse iudicaverint.

Romae in sede Tribunalis S. R. Rotae die 16 iulii 1920.

Ioannes Prior, *Ponens.*
Iulius Grazioli.
Franciscus Parrillo.

Ex Cancellaria 12 octobris 1920.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 12 luglio 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi signori Cardinali e con il voto dei Rmi Prelati e Consultori teologi, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* dei Sacri Riti, per discutere il dubbio sopra due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Beata Maria Maddalena Postel, Vergine, Fondatrice dell'Istituto delle Suore delle Scuole Cristiane della Misericordia; i quali miracoli vengono proposti per la sua Canonizzazione.

Martedì 19 luglio 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Anna Maria Antigo, Monaca professa delle Clarisse, in Perpignano.

2) Conferma del culto da tempo immemorabile prestato al Servo di Dio Angelo de Scarpetti, dei Romitani di Sant'Agostino, chiamato Beato.

3) Concessione ed approvazione dell'Officio e Messa e dell'Elogio da inserire nel Martirologio dei Frati Minori, in onore della Beata Margherita di Lorena, Monaca professa del II Ordine di San Francesco, nella diocesi di Séez.

4) Infine intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Suor Maria della Passione di Nostro Signore Gesù Cristo, dell'Istituto delle Crocefisse Adoratrici del Ssmo Sacramento della Eucarestia.

S. CONGREGAZIONE « PRO ECCLESIA ORIENTALI »

NOTIFICAZIONE

Si notifica che il signor Malik Pira, originario caldeo della Persia, è un semplice laico e non un Missionario Cattolico. Egli non deve ritenersi facoltizzato dall'autorità della Chiesa Cattolica a questuare per i suoi connazionali.

Gli Eccmi Ordinari e i Revmi Superiori Religiosi, tanto in riguardo al signor Malik Pira, quanto in riguardo di altri questuanti, dovranno attenersi alle disposizioni della Circolare N. 29642, emanata dalla Sacra Congregazione de Propaganda Fide per gli Affari di Rito Orientale, il 1° gennaio 1912 (*Acta Apostolicae Sedis*, IV, 1912, p. 532).

† I. PAPADOPOULOS, *Assessore.*

S. PENITENZIERIA APOSTOLICA

Con Biglietto dell'Emo signor Cardinale Penitenziere Maggiore, in data 1° luglio 1921, il Santo Padre si è degnato nominare Monsig. Silvio Fagiolo, *Segretario della Penitenzieria Apostolica.*

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

14 luglio 1921. L'Emo sig. Card. Giovanni Tacci, *Protettore dell'Istituto delle Suore dell'Educazione Cristiana.*

20 » » Monsig. Francesco Guglielmi, *Prelato Referendario del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

» » » Il Rev. Sac. Umberto Kaldewey, *Segretario di Nunziatura di seconda classe.*

22 » » Monsig. Pietro Benedetti, Arcivescovo tit. di Tiro, *Delegato Apostolico di Cuba e Portorico.*

» » » Monsig. Ernesto Filippi, Arcivescovo tit. eletto di Sardica, *Delegato Apostolico del Messico.*

25 » » Monsig. Francesco Borgongini-Duca, Pro-Segretario della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari, *Consultore della Suprema Congregazione del S. Officio.*

27 » » Monsig. Pietro Fumasoni Biondi, Arcivescovo tit. di Dioclea e Segretario della Sacra Congregazione di Propaganda Fide, *Consultore della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

» » » Monsig. Francesco Borgongini-Duca, *Consultore della Sacra Congregazione di Propaganda Fide.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

7 maggio 1921. Monsig. Francesco Maria Kersuzan, Vesc. di Capo Haitiano.

9 luglio » Monsig. Giorgio Schmid de Grüneck, Vescovo di Coira.

22 » » Monsig. Giuseppe Francesco Re, Vescovo di Alba.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

3 luglio 1921. Monsig. Enrico Luigi Odelin, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Monsig. Giulio Lapalme, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Gustavo Pietro Lefebre, della medesima archid.
6 » » Monsig. Massimino Lillo, della diocesi di Monopoli.
9 » » Monsig. Enrico I. Grosch, della diocesi di Nottingham.
18 » » Monsig. Gaetano Grimaldi, dell'archidiocesi di Bari.
22 » » Monsig. Ferdinando Paulikowski, Cappellano maggiore nell'esercito Austriaco.

Prelati Domestici di S. S.:

20 febbraio 1918. Monsig. Giovanni Jeremich, del Patriarcato di Venezia.
6 aprile 1921. Monsig. Almas Larouche, della diocesi di Chicoutimi.
10 giugno » Monsig. Giuseppe Luyo, dell'archidiocesi di Lima.
23 » » Monsig. Leonardo Sion, dell'archidiocesi di Gorizia.
25 » » Monsig. Paolo Borroni, dell'archidiocesi di Milano.
29 » » Monsig. Emanuele Vassallo, della diocesi di Malta.
30 » » Monsig. Ermenegildo Martinez y Marco, dell'archidiocesi di Burgos.
2 luglio » Monsig. Francesco Petich, del Patriarcato di Venezia.
6 » » Monsig. Ugo Descuffi, di Roma.
7 » » Monsig. Francesco Borgongini-Duca, di Roma.
8 » » Monsig. Raffaele Caserta, dell'archidiocesi di Napoli.
» » » Monsig. Cipriano Dousset, della diocesi di Cahors.
13 » » Monsig. Paolo Vella Mangion, della diocesi di Malta.
» » » Monsig. Michele Hourigan, dell'archidiocesi di Adelaide.
» » » Monsig. Michele Maher, della medesima archidiocesi.
22 » » S. A. R. Monsig. Massimiliano di Sassonia.
» » » Monsig. Luigi Lauletta, dell'archidiocesi di Santa Severina.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

16 luglio 1921. Al sig. conte Sutemi Chinda, membro del Consiglio Privato di S. M. l'Imperatore del Giappone.

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

26 giugno 1921. Al sig. colonnello Giulio Répond, già comandante della Guardia Svizzera Pontificia.

La Commenda dell'Ordine Piano:

29 giugno 1921. Al sig. conte Paolo d'Artet, della diocesi di Liegi.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

13 giugno 1921. Al sig. dott. Costantino Madias, di Chio.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 giugno 1921. Al sig. marchese Claudio Lagergreen del Vicariato Apostolico di Svezia.

15 luglio » Al sig. Alberto Salomón, Ministro degli Affari Esteri del Perù.

» » » Al sig. Oscar Barros, Ministro del Culto nel Perù.

» » » Al sig. Pedro Iosè Rada y Gamio, Ministro del *Fomento* nel Perù.

16 » » Al sig. prof. Kinnosuke Miura, della Università di Tokio.

» » » Al sig. visconte Tamemori Iriye, Gran Ciambellano di Sua Altezza Imperiale il Principe Ereditario del Giappone.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

16 luglio 1921. Al sig. Isam Takeshita, Vice Ammiraglio della Marina Giapponese.

» » » Al sig. Takeji Nara, Generale di Divisione, Primo Aiutante di campo di S. A. I. il Principe Ereditario del Giappone.

20 » » Al sig. generale Enrico Gouraud, Alto Commissario della Repubblica Francese in Siria.

25 » » A S. E. il sig. Giuseppe Wierusz Kowalski, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Polonia presso la Santa Sede.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

15 luglio 1921. Al sig. Guglielmo Olaechea, dell'archidiocesi di Lima.

16 » » Al sig. Shutoku Matsui, Maestro di Corte di S. A. I. il Principe Kan-in.

» » » Al sig. Hachiro Saionji, Maestro di Ceremonie di S. M. l'Imperatore del Giappone.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

27 giugno 1921. Al sig. Francesco Van Gardinge, della dioc. di Bois-le-Duc.

2 luglio » Al sig. Giovanni Mc Cormack, dell'archid. di Nuova York.

16 luglio 1921. Al sig. visconte Masanao Tsuchiya, Ciambellano di S. A. I. il Principe Ereditario del Giappone.

» » » Al sig. Ujihide Toda, Segretario della Casa di S. A. I. il Principe Ereditario del Giappone.

» » » Al sig. Setsuzo Sawada, Segretario nel Ministero degli Affari Esteri del Giappone.

19 » » Al sig. Giacomo Curreno, dell'archidiocesi di Torino.

» » » Al sig. Gian Luigi Andreis, della medesima archidiocesi.

» » » Al sig. Fernando Roca de Togores y Caballero, marchese de Torneros, Cavallerizzo di Campo di Sua Maestà Cattolica.

28 » » Al sig. Riccardo Rey y Boza, Incaricato di Affari del Perù presso la Santa Sede.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

22 giugno 1921. Al sig. Edoardo F. Benedetto Charlton, Vice-Ammiraglio della Marina Britannica.

6 luglio » Al sig. Luigi Hirschbühl, Comandante della Guardia Svizzera Pontificia.

16 » » Al sig. colonnello Yoshiya Fukuda, Aiutante di Campo di S. A. I. il Principe Kan-in.

» » » Al sig. capitano Koshiro Oikawa, Aiutante di Campo di S. A. I. il Principe Ereditario del Giappone.

» » » Al sig. Giulio Cesare Carletti, già Tenente dell'Esercito Pontificio.

25 » » Al sig. Conte Paolo Datti, aiutante della Guardia Nobile Pontificia.

» » » Al sig. conte Francesco Antamoro, cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

» » » Al sig. marchese Alfonso Serlupi, cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

» » » Al sig. marchese Giuseppe Nannerini, cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

» » » Al sig. conte Odoardo Aluffi, cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

6 giugno 1921. Al sig. Sebastiano Fernando, dell'archidiocesi di Colombo.

2 luglio » Al sig. Paolo C. Luiz, dell'archidiocesi di Verapoli.

8 » » Al sig. Annibale Viti Mariani, di Roma.

» » » Al sig. Emmanuele Andrea Giulio de Martineng, della diocesi di Fréjus.

» » » Al sig. Onorato Luigi Francesco Sivan, della medesima dioc.

15 luglio 1921. Al sig. H. Ludovico Huvey, della diocesi di Chartres.
16 » » Al sig. dott. Zennoshin Hatta, medico di S. A. I. il Principe Ereditario del Giappone.
» » » Al sig. conte Yoshinori Futara, segretario del Ministero della Casa Imperiale del Giappone.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

8 luglio 1921. Al sig. Alfonso Renaud, già Zuavo Pontificio, dell'archidiocesi di Montréal.
13 » » Al sig. Lesmes Dehesa Abriat, Alfiere del R. Corpo degli Alabardieri di Spagna.
» » » Al sig. Gioacchino Cabeza de Vaca y Santos Suarez, Alfiere della Scorta Reale di Spagna.
16 » » Al sig. Comandante Toyoki Hamada, Aiutante di Campo di S. A. I. il Principe Ereditario del Giappone.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

19 luglio 1921. Al sig. Emanuele Perez-Seoane y Roca De Togores, Conte de Velle, Primo Introduttore degli Ambasciatori presso la R. Corte di Spagna.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

5 luglio 1921. Al sig. Fortunato Federici, dell'archidiocesi di Aquila.
13 » » Al sig. Acacio Moscoso Alhado, Comandante del R. Corpo degli Alabardieri di Spagna.
» » » Al sig. Carlo Nieulant y Erro, Comandante della Scorta Reale di Spagna.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

5 luglio 1921. Al sig. Giovanni Hallenbarten, della Guardia Svizzera Pontificia.
7 » » Al sig. dott. Giuseppe Mueller, della diocesi di Losanna.
9 » » Al sig. Giovanni Herbaut, dell'archidiocesi di Parigi.
13 » » Al sig. Giuseppe Morales Correa, Corriere di Gabinetto di S. M. Cattolica.
15 » » Al sig. Teodoro Favre, già Ufficiale nell'Esercito Pontificio.
» » » Al sig. Alfonso Gualtieri, già Ufficiale nell'Esercito Pontificio.
» » » Al sig. avv. Lizardo Velazco, dell'archidiocesi di Lima.
» » » Al sig. avv. Gonzalo Herrera, della medesima archidiocesi.
19 » » Al sig. Nicola Massaruti (Roma).
20 » » Al sig. avv. Angelo Cassinis (Roma).

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

14 febbraio 1921. Monsig. Giacomo Giuseppe Redmond, della diocesi di Liverpool.
11 giugno » Monsig. Abdon Melibeu de Lima, dell'archid. di Parahiba.
» » » Monsig. Emidio Cardoso, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco Vitelli, dell'archidiocesi di Napoli.
» » » Monsig. Salvatore Raia, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Teodoro Innitzer, dell'archidiocesi di Vienna.
1 luglio » Monsig. Chiaffredo Gosso, della diocesi di Saluzzo.
4 » » Monsig. Giovanni Romagnoli (Roma).
6 » » Monsig. Valerio Valeri (Roma).
8 » » Monsig. Francesco Fornara, della diocesi di Novara.
12 » » Monsig. Asdrubale Betti, della diocesi di Osimo e Cingoli.
» » » Monsig. Oddone Sabbatini, della medesima diocesi.
15 » » Monsig. Alessandro Sobaux, della diocesi di Luçon.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

11 giugno 1921. Il sig. conte Arbeno Attems, dell'archidiocesi di Gorizia.
6 luglio » Il sig. Giuseppe Mª Gamazo y Garcia de los Rios, della diocesi di Madrid.
» » » Il sig. conte Cristiano D'Elbee, della diocesi di Bayonne.
22 » » Il sig. conte Leone Colonna Czosnowski (Roma).

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

11 giugno 1921. Monsig. Antonio Vecchi, della diocesi di Nusco.
18 » » Monsig. Giuseppe Pagella, della diocesi di Alessandria.
1 luglio » Monsig. Enrico Perez Capetillo, dell'archidiocesi di Yucatan (Messico).
4 » » Monsig. Alessandro Evreinow (Roma).
12 » » Monsig. Giuseppe Trikál, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Monsig. Cristiano Gohr, della diocesi di Breslavia.
15 » » Monsig. Francesco Bayer, della diocesi di Seckau.
26 » » Monsig. Umberto Kaldewey (Roma).

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

4 luglio 1921. Il sig. Valeriano Stawiarski, della diocesi di Premislia.
8 » » Il sig. Giuseppe Casanova Dalfó, dell'archid. di Valencia.

Cappellano Segreto d'onore di S. S.:

19 luglio 1921. Monsig. Licinio Refice (Roma).

NECROLOGIO

12 luglio 1921. Monsig. Giuseppe Maria Koudelka, Vescovo di Superior.
15 » » Monsig. Paolo Schinosi, Arcivescovo tit. di Marcianopoli.